

(Йеникьой), наречено по-късно на името на ген. Столипин. През 1904 г. вече са построени 200 общински жилища. Същата година Общинският съвет взема решение и за изселване на циганите от „Кючук Париж” към Столипиново, с категоричното разпореждане отстъпените за циганите места да се поселяват лично от тях, „без те да имат право да ги препродават на лица от други народности” (ТДА-Пловдив 29-к, 4, 2).

„Към края на 1909 г., между 18 и 20 декември, поради необичайното затопляне, Марица придойде със страшна сила, а от Родопя се спуснаха десетки мътни потоци. Градът плувна във вода. „Кючук Париж” и Циганското село (Ново село) приличаха на острови сред огромното кално езеро. Кирпичените къщурки рухнаха... Водата след няколко дни се оттегли, но остана такъв дебел слой тиня, че трябваше да се чака лятото, за да се почне изграждането на къщите” (Алваджиев 2000: 88-89).

След Освобождението в град Сливен „турските” и „българските” цигани живеят в полите на „Бармука”, „влашките” – вън от града, при железопътната станция. В началото на XX век „турските” цигани от „Бармука” се настаняват в южния край на града, под жп линията. „Български” цигани, занимаващи се с железарство, се срещат заселени в махалите край р. Куруча и в почти всички краища на града (Табаков 1929: 305).

В първото десетилетие на XX век живеещите в източния край на Пазарджик, недалеч от моста на „Делиарк” на Пловдивския път, цигани-калайджии („валаджии” – б.а.) са изместени по-на север. Там те формират махалите „Карамфил” и „Шантик”. Преселилите се от околните села в града след Освобождението цигани, първоначално живеят в чифлишките жилища, а след това и те се настаняват в „Шантик махала”. Появява се и нова циганска махала в югоизточния край на града под името „Париж махала” (Батаклиев 1969: 214).

Част от регистрираните в Стара Загора циганите продължават да населяват обособената още преди Освобождението махала в източния район на града. Тя е край р. Бедечка и е извън чертите му. Проблемът с тяхното установяване става все по-актуален, защото през следващите десетилетия Старозагорският градско-общински съвет периодически го поставя за разглеждане.

В края на XIX век градските управници обсъждат въпроса, че те трябва „да се приравнят към останалите граждани по отношение на жилищата и начина на живеене, като се заставят да си намерят жилища, както и всеки друг бедняк: българин, евреин, турчин или от каквато и да било нация и се подчинят на постановленията на порядъчните граждани...” На това